

LILLE ROOMETS

Ühes väike
valge sulg

TÄNAPÄEV

Toimetanud Mari Karlson
Kujundanud Liis Karu

© Lille Roomets
© kirjastus Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-823-1

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*Pühendatud kõigile neile, kes üritavad üle saada sellest,
millest nad veel rääkida ei suuda.*

Detsember 2017

Otepää kirik

Võti oli iidvana. See oli suur ja raske, kaetud reljeefse geometrilise mustriga ning kinnitatud lihtsa raudrõnga külge, mis hoidis ka teisi, uuemaid ja väiksemaid võtmeid ühes pundis. Pastor Rein Perliste poetas võtmekimbu talvemantli taskusse. Lõgistas igaks juhuks veel kord kiriku ust ja veendunud, et see oli kindlalt suletud, asus koduteele.

Õö oli vaikne. Kirikuõpetaja ületas Otepää-Kanepi maantee ning jätkas oma teekonda linnaäärsel Hurda tänaval. See oli üksildane pime tänav. Majade akendest paistvad tuled aitasid siiski veidi teed valgustada. Paar miinuskraadi oli asfaldi jäiseks ning libedaks muutnud ning pastor kõndis ettevaatlikult, jälgides hoolikalt iga oma sammu, et ta libedal teel ei kukuks.

Paarisaja meetri pärast keeras ta paremale, kirikumõisa poole, ning hakkas just mööduma lagunenuid pastoraadi-

hoonest, kui selle tagumise nurga tagant astus välja tumedais rõivais kuju. Vaimulik peatus, valgustas taskulambiga enda ees seisjat ja tardus. Kohkunud pilk silmis, jäi ta ainiti vaatama vaikivat inimest, kes tõstis aeglaselt relva, tõmbas demonstratiivselt ja kirikuõpetajale otse silma vaadates kaitseriivi maha ning hoidis seejärel meest kindlalt sihikul.

„Räägime ...” alustas kirikuõpetaja, kuid järgmisel hetkel kõlas lask.

Varesed tõusid ehmunult kraaksudes lendu, lähikonnas asuvate majade hoovides hakkasid haukuma koerad. Tulistaja võpatas, vaatas ehmunult ringi, otsekui oleks äsja ärganud, ning pani jooksu. Teele kukkunud taskulamp vilkus vapralt edasi. Selle valgus peegeldus asfaldile voolanud verelt vastu.

Tähed ja kuu sirasid tumedas taevas. Öö oli külm ja kaunis. Kirikuõpetaja taju hakkas tuhmuma, silme ees läks mustemaks. Lõpp oli lähedal. Nii palju ta silm veel seletas, et nägi, kuidas keegi tema juurde tuli ja tema kohale kummardus.

Kirikuõpetaja kähistas tumedale varjule enda kohal: „Andesta ...”

1.

Reede, 8. detsember 2017, kell 7.00

Karksi-Nuia, Võidu tänava kortermaja

Vajutasin telefonis äratuse kinni ja sulgesin taas silmad. Kaks korda tiriseb veel. Viie-minutiliste vahedega. Sissemagamise hirmu pole seni, kuni mul kordade lugemine sassi ei lähe. Hommikud, eriti koolihommikud, on liiga rasked, et neid kohe esimese äratuse järel vallutama võiksin hakata.

Ma ei suuda õhtuti enam magama jääda. Uinun nii umbes kella kahe ajal, neljast ärkan üles, seejärel jään kell kuus magama ning siis magaksin vist õhtuni välja, aga see kuradi kool rikub kõik ära. Miks nad ei võiks aru saada, et mina, Kerttily, olen öökull, mitte vares ... Varblane ... Kes lind see hommikuse eluviisiga oligi? Kuldnokk? Looke?

Libisesin uuesti ärkveloleku ja une piirile. Enda arust ma veel ei maganud, aga und nägin. Üks lepatriinu oli suurde musta ämblikuvõrku kinni jäänud. Ämblikuvõrk oli mingis hämaras tolmuses kohas. See lepatriinu rapsis ja rabeles seal,

kuid ei jaksanud ennast vabaks kiskuda ja temaga koos värises võrgu küljes üks väike valge sulleke, nagu oleks seegi surmahirmus.

Mul oli lepatriinust nii kahju, tahtsin talle appi tōtata, kuid ei saanud liigutada. Ka rääkida ei saanud enam, et kedagi appi karjuda. Hirm nõõris mu kõri. Ämblik tapab lepatriinu ära, kui ma teda lahti ei päästa!

„Lepatriinu, lenda ära!” anusin mõtteis, kuid mida rohkem lepatriinu rabeles, seda enam ta ennast kleepuvatesse niitidesse mässis. „Või ära vähemalt liiguta! Kui sa rapsid, saab ämblik teada, et sa võrgus oled, ja tuleb sööb su ära.”

Üritasin end tulutult liikuma saada. „Võta ennast kokku! Siruta käsi välja!” kamandasin mõttes ja pingutasin lihaseid.

Järsku ärkasin võpatusega oma luupainajast. Kül maväri-
nad jooksid mööda selga, kui end voodis istukile ajasin. Mis see siis nüüd oli?!

Kui telefon ka veel padja kõrval tirisema hakkas, oleksin peaaegu südamerabanduse saanud. Vajutasin tirina kinni ning läksin vannituppa, kuigi see oli alles eel-, mitte viimane äratus. Uni oli läinud ja algava päeva paine hakkas rinnus pitsitama. Ohkasin ja vaatasin peeglist oma loppis nägu.

Miks ei võiks kool õhtuti olla? Või veel parem – öösel! Ma oleksin ideaalne õpilane, kui öökoolis saaksin käia. Ma oleksin reibas ja mu aju töötaks täistuuridel. Nüüd aga olen nagu zombi. Sunnin oma ihu liikuma, kuigi ise olen vaevu ärkvel. Unenägu oli mulle vastiku tunde sisse jätnud, olin täis eelai-

must, et tänane päev läheb nassu. Kas täna üldse kooli minna või valetada isale, et olen haige? Ta ei usuks vist enam minu vabandusi, pidin ohates tunnistama. Parem oli riidesse panna.

Päevadel, kui sisemine tasakaal on paigast ära, on tarvis riietuda nii silmapaistmatult kui võimalik. Tuleb sulanduda tausta, kui tahad ellu jääda. Must kapuutsiga pusa, tumehallid teksad, mugavad saapad, kui peaks tekkima vajadus kellegi eest ära joosta. Juuksed kinni.

Õnneks pole Piia täna koolis, ta hakkaks tänitama, miks ma jälle sedasi riides olen. Piia jaoks on riietumine ülioluline, sest see pidavat inimesest esmamulje kujundama ning visiitkaardiks olema, aga mul on vaja täna nähtamatuks jääda, mitte muljet avaldada. Piia ise täna ju niikuinii kooli ei tule.

Piia käib mulle peale, et ma hakkaksin tema moodi naiselikult riietuma ning kannaksin kleite ja seelikuid, aga ma olen alati selliseid riideid vihanud. Nende puhul peab kogu aeg jälgima, kuidas kõnnak on ja ega sukkpüksid katki pole läinud või seelikusaba üles kerkinud. Liiga tülikas. Püksid on turvalised ja mugavad!

Tegelikult pole minuga koolis juba tükk aega midagi kurja juhtunud, et end ikka veel teiste eest meeleheitlikult peitma peaksin. Ma isegi ei tarvita enam rahusteid, mis mulle välja kirjutati, et neid enne kooli ärevuse vähendamiseks sisse võtaksin. Alguses olid need abiks jah, kuid kui see kõri pitsitav ärevus ära kadus ja ma koolis lõpuks rääkima suutsin

hakata, ei näinud enam pointi neid tablette edasi võtta. Ma lugesin, et kui neid liiga kaua võtta, siis tekivad hiljem mingid võõrutusnähud. Parem neist mitte liiga sõltuma jääda, siis on lihtsam mu arust.

Üleüldse, keegi ei kiusa ega nori enam, aga mingi eba-kindlus on ikkagi mu sees alles. Ma ei tunne ennast tavalise inimesena. Ma lihtsalt teesklen nüüd, et ma olen selline nagu teised. Ma tegin isegi nimekirja, kuidas käituda nii, et ma tunduksin normaalsena:

1. Naerata.
2. Ütle alati, et kõik on hästi.
3. Tee nägu, nagu sulle ei läheks korda, mida teised sinust arvavad.
4. Ära reeda kellelegi, kuidas sa ennast tegelikult tunnend.
5. Vestlustes kogu teiste kohta infot, kuid enda kohta ära räägi midagi.
6. Kõike, mida sa ütled, võidakse kasutada sinu vastu, seega – vaikus on kuldne. Isegi pärast selektiivse mutismi teraapiat, kui ärevus enam rääkimist ei sega.

Seni on need reeglid edukalt toimunud. Teisi oli palju lihtsam uskuma panna, et mul on kõik okei, aga kui ma seda kogu aeg endale sisendan, küllap siis mina isegi lõpuks uskuma jään.

Vahel ma mõtlen, milleks see kõik? Miks ma üldse ennast vaevan sellega, et teiste sekka sulanduda? Ma ei ole selline nagu teised, aga samas ei ole minus ka midagi erilist.

Kui mind enam ei oleks, ei tunneks sellest keegi puudust. Võibolla ainult isa, aga tema on rohkem haiglas õe Kretega hõivatud. Mina ei ole praegu oluline. Tõenäoliselt pole ma oluline ka tulevikus. Ma lihtsalt eksisteerin, aga ei ela.

Ma ei naudi enam mitte midagi, mul on kõigest ükskõik, ma lähen lihtsalt vooluga kaasa, naeratan ning noogutan, et keegi ei hakkaks oma nina minu asjadesse toppima. Ma ei kannata seda heategevusprojektilikku hoolivuse etendamist, mis tõstab „abistajate”, mitte maaslamajate enesetunnet.

Maaslamajat jalaga ei lööda, nagu öeldakse, aga iga väljasirutatud kätt pole ka mõtet toeks võtta. Tavaliselt lastakse käsi poolel teel lahti ning sa kukud lihtsalt veel kord vastu maad. Võimalik, et veel hullemini kui enne. Igastahes, kui mina peaks mingisse eluohtlikusse olukorda sattuma või raske haiguse saama, siis oleksin täiesti valmis surema. Mina ei hakkaks surma vastu võitlema!